

LUIGI CASCIOLI
PRAVLJICA O KRISTUSU
KNJIGA, KI JE OBTOŽNICA IN
NEIZPODBITEN DOKAZ JEZUSOVEGA NEOBSTOJA

Mengeš, 2009

Luigi Cascioli
PRALJICA O KRISTUSU
KNJIGA, KI JE OBTOŽNICA IN
NEIZPODBITEN DOKAZ JEZUSOVEGA NEOBSTOJA

Prevedla Lea Širok
Ilustracija na naslovnici Vid Sark
Opremil Žiga Valetič
Prelom Marko Avanzo
Uredil Andrej Poznič
Izdala založba Ciceron, 2009
Natisnila Tiskarna Rotosi

Naslov izvirnika La favola di Cristo
Copyright © Luigi Cascioli 2007
Copyright © za izdajo v slovenščini Založba Ciceron

V skladu z Zakonom o avtorskih in sorodnih pravicah je brez pisnega dovoljenja založbe prepovedano reproduciranje, distribuiranje, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku, tudi fotokopiranje, tiskanje ali shranjevanje.

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

94(33)

CASCIOLI, Luigi
Pravljica o Kristusu / Luigi Cascioli ; [prevedla Lea Širok]. -
Mengeš : Ciceron, 2009

Prevod dela: La favola di Cristo

ISBN 978-961-6627-11-5

245657344

Luigi Cascioli

PRAVLJICA O KRISTUSU

KNJIGA, KI JE OBTOŽNICA
IN NEIZPODBITEN DOKAZ
JEZUSOVEGA NEOBSTOJA

CIC
TAM ALTAE
SUNT RADICES
STULTITIAE
ER
ON

KAZALO

PROLOG 7

BIBLIJA 11

DRUGI PRIHOD V EGIPT 35

OBDOBJE KRALJEV 53

BIBLIJSKI BOG 81

HEBREJCI PO ASIRSKEM VDORU
V SEVERNO PALESTINO 103

KULT MISTERIJEV 113

UPOR MAKABEJCEV 129

DEMOGRAFSKA PODOBA PALESTINE
V OBDOBJU RIMSKE ZASEDBE 155

ESENI: SINOVI SVETLOBE 171

REVOLUCIJE IN VOJNE ESENSKIH GOREČNEŽEV 189

ESENI PO LETU 70 209

KANONIČNI EVANGELIJI 227

JANEZ NAZIREC 261

KRIŽANJE 277

BIBLIOGRAFIJA/POMEMBNEJŠI VIRI 309

Knjigo posvečam
vitezmu de la Barreju

Štirinajsto poglavje

KRIŽANJE

Križ, ki ga rimska cerkev predstavlja kot napravo, na kateri je umrl Jezus, nima nič skupnega z napravo za usmrtnitve, ki so jo Rimljani uporabljali za obsojene na križanje. Rimski križ je bil ogrodje iz lesa, sestavljeno iz prečnega droga, imenovanega *patibulum*. Njegova skrajna dela sta bila postavljena na droga, zabita v zemljo, ki sta se na vrhu razcepila v vilice, zaradi česar so ju poimenovali *crux*. Križanje so izvajali tako, da so roke obsojenca privezali na prečni drog. Ogrodje, ki so ga uporabljali za križanje (lat. *cruci ficere* = pritrditi na križ), je bilo povsem enako tistemu, ki so ga uporabljali za obešanje, le da je bila dolžina drogov različna. V prvem primeru je morala omogočati, da se je obsojeni s svojimi nogami dotikal tal, v drugem pa je moral obviseti v zraku. Pri obešanju je smrt nastopila takoj, pri križanju pa šele po treh ali štirih dneh neznosnega trpljenja. To se je začelo takrat, ko obsojenec zaradi izčrpanosti ni mogel več stati z iztegnjenimi nogami in je popustil pod lastno težo. Vzrok smrti je bila običajno zadušitev. Povzročil jo je pritisk glave, ki je padla naprej, na prsa in zaprla sapnik. V Grčiji so takšno kazen uporabljali le izjemoma in za najhujše zločince. Ker pa je bila celo za te preveč okrutna, so jo pozneje ukinili. Ciceron jo je

Patibulum

označil za tako nečloveško, da njene uporabe ne more opravičiti noben zločin.

Praksa usmrtitve s križanjem izvira iz semitskega vzhoda, od koder se je razširila po vsem arabskem svetu. Rimljani so jo v času punskih vojn prevzeli od Kartazanov. Od rimskih piscev jo prva omenjata Makcij Plavt (254-184 p. n. š.) in Enij Kvint (239-169 p. n. š.). Med drugim poročata, da so krvniki obsojencu zaradi nečloveškega trpljenja včasih dovolili polomiti golenice. Tako je hitreje klecnil in si skrajšal čas trpljenja. Svojci so umirajočemu smeli močiti ustnice z grenko tekočino iz korenin in aromatičnih zelišč. Dokler ni umrl, sta obsojenca stražila vojaka, da mu kdo ne bi skrajšal trpljenja. Preden so truplo dovolili sneti s križa, so se o smrti obsojenca običajno prepričali še tako, da so s sulico prebodli njegovo srce.

Prvotni križ, sestavljen iz dveh navpičnih in zgoraj razcepljenih drogov ter prečnega droga, so močno poenostavili po Spartakovem uporu, ko so leta 71 p. n. š. križali 7.000 upornih sužnjev. Uporabili so en sam v obliko črke "V" razcepljeni drog, tako da so obsojenčeve roke privezali na dva kraka. Križanje je bilo sprva namenjeno samo sužnjem, pozneje pa so ta način kaznovanja razširili na dezerterje in prevratnike, ki so povzročali nemire in ogrožali državo. Zaradi stalnih uporov Judovske nacionalistične stranke, so križanje najbolj množično izvajali prav v rimski provinci Palestini. Viri iz obdobja mesijanskega upora govorijo, da naj bi postopek takrat še bolj poenostavili, toda opisi so nejasni in nepotrjeni. Namesto droga, ki se na vrhu razcepi v dva dela, naj bi začeli uporabljati navadne droge, saj so bila križanja tako množična, da je bilo težko najti dovolj primerno razcepljenih vej. Eno takšnih množičnih križanj je bilo v času upora proti Herodu, ko so izvedli 2.000 obsodb, drugo pa med judovsko vojno, ko so na dan povprečno križali 500 ljudi, potem pa so morali križanja celo prekiniti, ker jim je, kot poroča Jožef Flavij, zmanjkalo lesa.

Kakšen je bil Kristusov (Janezov) križ, pravzaprav ni tako zelo

pomembno, čeprav so Pavlu iz Tarza v *Apostolskih delih* pripisali trditev, da naj bi ga privezali na drog (*stauros*). Toda o nečem smo lahko povsem prepričani: niso ga pritrdili na križ, kakršnega opisuje rimska cerkev, še manj pa so pri tem uporabili žeblje. Slednje moramo povsem izključiti, saj jih v zgodovinskih virih o križanju nikoli ne omenjajo, razen tega pa je njihova uporaba povsem nepotrebna, saj so roke obsojencev zvezali z vrvjo, z nogami pa so stali na tleh. Toda zaradi cinizma, ki ga je duhovništvo pokazalo tudi ob mučenjih v času inkvizicije, so v poznejših opisih grozljivo trpljenje obsojenca še dodatno podkrepili z žebli!

Latinskega križa, ki naj bi ga po trditvah rimske cerkve uporabili za križanje Jezusa, Rimljani sploh niso poznali. V takratnem obdobju sta namreč obstajali le dve vrsti križev: križ v obliki črke X in takoimenovani grški križ v obliki znaka +, ki ga sestavljajo štirje kraki enake dolžine. Križ, ki so ga pozneje poimenovali "latinski križ" in ima spodnji krak daljši od ostalih, se je v krščanskem bogoslužju prvič pojavil šele ob koncu 4. stoletja, vendar takrat na njem še ni bilo križanega Kristusa. Ko so se v 60-ih letih 2. stoletja prvič pojavili kanonični evangeliji, njihovi pisci sploh niso poznali latinskega križa, temveč so Kristusov "križ" opisovali na vsem znani način: torej kot *patibolum* oziroma prečni drog, ki je bil položen na navpična droga, ki sta bila na vrhu razcepljena. Prve podobe Kristusa na križu so se pojavile šele ob koncu 5. stoletja. Križ je bil sprva še v obliki črke T, pa tudi Jezusa umetniki nanj še niso pribijali z žebli, temveč je bil le privezan, njegov v nebo uprti pogled pa je bil radosten. Takšna je bila tudi drža nekdanjih esenov, ki so bili prepričani, da je treba v prisotnosti svojih krvnikov smrt pričakati z nasmehom. Žalost in bolečino so na obraz križanega naslikali šele pozneje, ko so se krščanski teologi odločili, da mora Jezus trpeti. Sprva to ni bilo pomembno, saj v skladu s tradicijo kultov misterija odrešitev ljudi ni bila odvisna od *sotrovega* žrtvovanja in trpljenja pred njegovo smrtjo,

temveč izključno od njegovega posmrtnega vstajenja. Bolečino so snovalci nove religije najverjetneje začeli poudarjati zato, ker so upravičeno pričakovali, da bodo s čustvi, ki jih iz-
vablja trpljenje, lažje pridobivali naklonjenost množic. Na po-
slikavah iz prve polovice 6. stoletja so svojemu odrešeniku že
prebodli roke in noge, na obraz pa zarisali skrajno bolečino.
Da bi še poudarili novi vidik trpljenja, so v evangelije dodali
vse tiste stavke, ki jih danes pripisujejo Jezusu tik pred smrtjo,
denimo:

"Moja duša je žalostna do smrti." (Mt 26, 38) ...

"Oče, če hočeš, daj, da gre ta kelib mimo mene ..." (Lk 22, 42).

Še en dokaz tega, kako so skozi čas po potrebi dopolnjevali in
popravljali evangelije, je stavek iz *Lukovega evangelija* (Lk 22,
44), ki o Jezusu pravi:

*Ko ga je obšel smrtni boj, je še bolj goreče molil. Njegov pot je
postal **kakor** kaplje krvi, ki padajo na zemljo.*

Dodali so ga namreč šele v 7. stoletju in z njim nadomestili pr-
votno besedilo, v katerem je bilo rečeno, da so bile poleg kap-
pelj potu, iz **prave** krvi tudi solze, ki jih je jokajoči Jezus točil
v oljčnem gaju. Ta jok so pozneje odstranili, ker je bil za boga
nečasten.

Kristjani so prvič spoznali simbol križa (križa, ki ni imel ničesar
skupnega s tistim, ki so ga uporabljali kot orodje za usmr-
titve) potem, ko so si prilastili galski križ. Konstantin ga je
namreč po zmagi nad Galci privzel kot emblem cesarstva. V
prvotni obliki črke **X** ga je dal odtisniti na oklepe vojakov, na
zastave in na denar. Zaradi politično-religioznega pobratenja
med cesarstvom in nastajajočo rimsko cerkvijo, so po Nikej-
skem koncilu (325) tudi kristjani privzeli galski križ kot sim-
bol zmage nad poganstvom.

Galski križ je imel obliko **X**, ki so jo kristjani že uporabili za
svoj simbol **Px**. Ta je izhajal iz prvih dveh črk grške besede
XPICTOC (Kristos). Da bi ga lahko dodali osnovnemu zna-
ku, ne da bi se pri tem prekrival s prvim znakom in izginil, so

ga spremenili v grški križ, pri tem pa so na spodnji del narisali vodoravno črto P-, tako da so iz znaka dobili monogram Px-, kot je razvidno na napisih iz 4. stoletja.

Ta skrivnostni in kompleksni znak so uporabljali približno pol stoletja. V letih 380-390 pa so ga poenostavili, odstranili X in ohranili grški križ. Kot končni simbol so torej dobili P-, ki ga še danes uporabljajo v cerkvenem bogoslužju.

Ko so ga tako spremenili v grški križ, ki je bil zanje simbol zmage nad poganstvom, so ga postavili na oltarje in predstavili javnosti. Te oblike niso spreminjali vse dokler papež Inocenc I. (401-417) ni dovolil njegove uporabe v procesijah. Takrat so podaljšali spodnji krak, da so križ lahko dvignili nad glave vernikov.

Latinski križ je bil v začetku 5. stoletja torej dokončno oblikovan, vendar ga kristjani, čeprav se zdi neverjetno, še vedno niso povezovali s križanjem. Zanje je bilo križanje še vedno takšno, kot so ga izvajali Rimljani, namreč z obsojencem, ki je bil privezan na prečni drog, kar lahko vidimo tudi na številnih upodobitvah iz takratnega obdobja.

O tem, da je latinski križ skozi vse 5. stoletje ohranil zgolj simbolični pomen, ki ni imel ničesar skupnega s križanjem, priča dejstvo, da so Jezusa na napravo za usmrtitev privezali po rimski metodi. Zgovoren pa je tudi pomen, ki so ga krvniki pripisovali križanju. Ta je bil namreč izključno političen, kakršnega je dobil v času Konstantina. Tako so tistega, ki je nosil križ, poimenovali z vojaškim nazivom dragonec, čeprav je pripadal duhovščini.

Ogrodje naprave za križanje so nato spremenili v obliko T. Krščanski teologi so se namreč odločili, da bodo Kristusa predstavili z razširjenimi rokami, v položaju, ki bi s simboličnim objemom, namenjenem vsemu človeštvu, izražal koncept univerzalne odrešitve. Toda minilo je še celo stoletje, preden so križanje začeli povezovali z latinskim križem, pa tudi s tem iz krščanskega sveta še zdaleč niso odpravili križa v obliki T. Na

številnih upodobitvah se pojavlja še vse do leta 1500. Prve podobe Jezusa na latinskem križu so s konca 6. stoletja. Kot je razvidno iz takratnih poslikav, ima roke še vedno zvezane z vrvjo na prečni drog, z nogama pa stoji na tleh, kot je bilo običajno pri rimskem križanju. Kako se je zgodila preobrazba križa z obliko T v latinski križ, ni znano. Nekateri trdijo, da lahko to pripišemo prvemu slikarju, ki je križu zgoraj dodal podaljšek in nanj postavil napis "JNRI". Prej se ta napis ni nikoli pojavil, pa naj je šlo za križanje po rimski metodi ali pa za uporabo križa v obliki T. Žebli so se prvič pojavili šele v 6. stoletju, hkrati s podobo na prsa povešene Jezusove glave z izrazom skrajnega trpljenja na obrazu. Po tej dolgi metamorfozi so končno prišli do popolne likovne prispodobe, nato pa so vsa križanja začeli upodabljati z rokami in nogami, pribitimi z žebli, da bi poudarili bolečino trpljenja, o kateri sem že govoril. Trpljenje so še podkrepili z nekaterimi stavki, ki so jih dodali evangelijem. denimo *"Oče, če hočeš, daj, da gre ta kelib mimo mene ..."* (Lk 22, 42), ki so ga položili v Jezusova usta, ko je bil še v oljčnem gaju, in *"Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?"* (Mt 27, 46), ki ga je izgovoril tik pred smrtjo. Ker pa je ta stavek izražal obup, neprimeren za odrešitelja, ki naj bi s svojo smrtjo ljudem vlil novega upanja, so stavek pozneje spremenili (menda v 9. stoletju) in ga v Lukovem evangeliju napisali takole: *"Oče, v tvoje roke izročam svojega duba."* (Lk 23, 46). V Janezovem evangeliju pa so zadevo še poenostavili: *"Izpolnjeno je."* (Jn 19, 30).

Naslednje spremembe v zvezi s križanjem so izvedli na prvih skulpturah. Dodali so podstavek za noge, ki je bil nujen, potem ko so Jezusa dvignili od tal in je postalo očitno, da telo ne bi moglo obstati na križu, če bi bilo pritrjeno le z žebli.

Križ, ki so ga najprej privzeli kot simbol zmage nad pogani in ga kasneje povzdignili v podobo Jezusovega trpljenja, je hitro doživel velik uspeh pri vernikih, saj so ga ti sprejeli kot temeljni simbol svojega kulta. Da bi čaščenje križa še razširili, so

ga vključili v cerkve in svečane obrede. Le v nekaj letih se je iz abstraktnega simbola spremenil v uporaben obredni predmet. Ponarejevalci pa so njegovo verodostojnost podkrepili z zgodbo o tem, da so med arheološkimi izkopavanji na Kalvariji našli križ latinske oblike, na katerem je bil križan Jezus. Kot da laži še ni bilo dovolj, so si izmislili, da so med izkopavanji, ki naj bi jih naročila Konstantinova mati Helena, našli tudi križa obeh razbojnikov ter lobanjo (v aramejščini "golgotha") samega Adama. Ta naj bi po prepričanju kristjanov umrl prav tam, v dolini *edena* oziroma zemeljskega raja, v katerem ga je bog tudi ustvaril, ko je glinenemu kipu vdahnil življenje. Z zgodbo o lobanji so podkrepili trditev, da je Jezus, Adamov potomec, umrl za vse človeštvo.

Da bi kult križa postal univerzalen, so na vse konce sveta razposlali koščke njegovega lesa. Te častijo kot relikvijo, ki prihaja neposredno iz Jeruzalema. Ena od novejših raziskav je pokazala, da bi vsota vseh koščkov, ki jih pripisujejo Kristusovemu križu, in jih še danes hranijo po vsem krščanskem svetu, znašala približno tri kubične metre drv iz najrazličnejših vrst dreves, od hrasta, do cedre, češnje in celo smokve.

V 5. stoletju so kristjani na krilih sklepov Nikejskega koncila, ki je Jude in pogane obsodil na vlogo preganjanih, kult križa vsilili vsemu takratnemu zahodnemu svetu. V tem času so križu posvetili cerkev sv. Petra, sv. Janeza v Luteranu in številne druge pomembne katedrale v Italiji in drugod, vključno s cerkvijo v Poitiersu. Slednji so, tako kot vsem ostalim, predali relikviarij s koščkom Kristusovega križa. Toda naj se sliši še tako neverjetno, čeprav naj bi križ razsekali na tisoče koščkov, ki so jih delili po svetu, so v jeruzalemskem templju, ki si ga je prisvojila rimska cerkev, razstavili cel, neokrnjen Jezusov križ. Pri tem so bili tako arogantni, da si je Ciril dovolil napisati: "*Pravi križ že dolgo obožujejo v Jeruzalemu, njegove relikvije pa so razpršene po celem svetu.*" (Neverjetno, kakšne čudeže omogoči prava vera!)

Ko so torej sklenili, da je bil Jezus križan na latinskem križu, so morali še natančno določiti podobo svojega junaka, da bi umetniki pri upodabljanju lahko sledili enotnim smernicam. Nasledniki Tertulijana in Origena so o tem še dolgo premišljevali. Oba sta namreč tri stoletja prej na osnovi Izaijeve prerokbe trdila, da je bil telesno izjemno grd, saj so ga opisovali celo kot pohabljenca. Prerokba o njem pravi:

Nima ne videza ne lepote, s katerima bi pritegnil naše poglede, nima sijaja, s katerim bi nas zadovoljil.

Justin in pristaši škofa Gregorija iz Nise pa so se sklicevali na Psalm 45, ki pravi:

Lep, najlepši si med človeškimi sinovi, s tvojih ustnic lije milina, zato te je Bog blagoslovil na veke. (Ps 45, 3).

Zato so trdili, da je bil "Jezus moški čudovitega izgleda".

Ker je uspešna prodaja kajpada najbolj odvisna od privlačnosti blaga in njegove predstavitve na trgu, so se na koncu vsi strinjali, da mora biti Jezus tako lep, da lepši ne bi mogel biti.

TRPLJENJE IN SMRT NAŠEGA GOSPODA JEZUSA KRISTUSA

Ko so evangelijem dodali dve protislovni zgodbi o rojstvu, so ponarejevalci izpustili vse, kar bi se lahko nanašalo na Jezusovo otroštvo in mladost. V tem delu so Lukov in Matejev evangelij pustili v prvotni obliki, kakršno sta imela ob izidu prvih štirih evangelijev. Po Markionovem vzoru je Jezus tudi v teh evangelijih začel pri tridesetih letih pridigati v mestu Kafarnaum.

Zaradi predhodnih apokrifnih dokumentov, ki so, kot smo videli, iz ljudskega izročila povzemali življenje Janeza Nazirca, se je moralo tudi Jezusovo življenje v vseh štirih kanoničnih evangelijih končati v Jeruzalemu. Njegovo trpljenje, smrt in vstajenje so delno povzeli po kultu misterijev, delno pa po odlomkih iz *Stare zaveze*, ki so jim pripisali preroški pomen.

Čeprav si rimska cerkev prizadeva dokazati verodostojnost opisa dogodkov in trdi, da so jih napisali očitvidci ali pisci, ki so o dogodkih izvedeli od neposrednih udeležencev, najdemo v štirih kanoničnih evangelijskih zgodbah podobna neskladja, kot v apokrifnih evangelijih. Razhajajo se že po trajanju obdobja pridiganja. V Lukovem evangeliju traja tri, v Markovem in Matejevem dve, v Janezovem pa samo eno leto. Res pa je, da so vsi štirje evangelijski zbirke posameznih zgodb iz več kot šestdesetih evangelijev, zato opisi omenjenega obdobja predstavljajo zgolj neurejeno sosledje nepomembnih dogodkov, med katerimi ni nobene logične povezave, njihova zasnova pa je pogosto povsem zmedena in neskladna. Zgodovinarja Jules Soury in Binet-Sanglé sta zato sklepala, da je bila oseba, o kateri govorijo, če je bila seveda resnična, lahko le norec. Naj dodam, da bi bilo tega norca potrebno izbrisati iz zgodovinskega spomina že zaradi vseh sporov in pokolov, do katerih je prihajalo med njegovimi privrženci prav zaradi dvoumnosti sporočil, saj se že od vsega začetka nenehno prepirajo in spopadajo za pravilno interpretacijo. Prav nedorečenost sporočil je njihova glavna težava, čeprav pa na vprašanja, ki iz nje izvirajo, niso poiskali resnih odgovorov. To je tudi pripeljalo do delitve kristjanov na katolike, luterance, kalviniste, Jehove priče, kvekerje, baptiste, anglikance, pravoslavce, itd., itd. Pri tem pa sploh ne omenjam razlik, ki nastajajo znotraj same rimske cerkve; jezuiti nasprotujejo janzenistom, dominikanci so v sporu s frančiškani, tomisti se prepirajo s pristaši molinizma, kontemplativni karmeličani pa sledijo pravilom, ki so v popolnem nasprotju z bojevitimi redovniki, itd., itd. Vse to je posledica umetnega in izmišljenega izdelka. Oblikovala ga je tolpa oblasti željnih posameznikov – prvih kristjanov iz esenskih skupnosti, v katerih so se zbirali najhujši malopridneži rimskega cesarstva.

Vendar moramo vedeti, da je glavni vir vse te zmede en sam: ta, da so podobo miroljubnega in poduhovljenega Jezusa

gradili iz osebnosti prevratnika. Če vemo, da je bila resnična osebnost, ki se skriva za Jezusovo podobo, eden najpomembnejših predstavnikov esensko-zelotske ideologije, postanejo protislovja v evangelijih lažje razumljiva. Naloga Janeza Nazirca je bila, da z duhovnimi obljubami prepriča najrevnejše sloje k uporabi in vojni proti rimskemu gospodarju. Šele ko upoštevamo to ozadje, lahko razumemo pomen nekaterih evangelijskih zgodb, ki so se nam doslej morda zdele nerazumljive in protislovne. Izganjanje demonov iz nekega obsedence iz Gerase denimo ponazarja vse sovrašstvo revolucionarnih Judov do Rima. Ime Legija, s katerim so v Lukovem evangeliju poimenovali demona, se namreč nanaša na rimsko legijo Fretensis, ki je bila nastanjena v Judeji. Vemo tudi, da so z njo povezane v evangeliju omenjene "svinje", saj je bil na vojaškem grbu legije upodobljen svinjski rilec. Morje, v katerem svinje utopijo, je Jadransko morje. Kot piše v *Vojnem zvitku*, naj bi vanj potisnili rimsko vojsko, potem ko bi jo izgnali iz Egipta. (Povzeto po Lk 8, 26-33, op. prev.)

Da je izganjanje demonov iz obsedence le prisposoda judovske želje po čimprejšnji osvoboditvi Palestine izpod rimske zasedbe, potrjuje tudi dejstvo, da je Gerasa izmišljeno ime za mesto, ki ni nikoli obstajalo.

Čeprav za razliko od lahkovernežev zdaj razumemo pomen nekaterih simbolnih zgodb, ki so se nam prej v svoji protislovnosti zdele nesmiselne, pa je evangelijska pripoved pri opisu dogodkov še vedno kronološko in zemljepisno nedosledna. To je posledica tako potvarjanja dejstev, kot zmede v ljudskem izročilu, ki je opisovalo življenje Janeza Nazirca. Rekonstrukcija obdobja Jezusovih pridig je časovno in krajevno tako nepovezana, da včasih ostanemo brez besed. Le kako je mogoče, da Jezusa v nekaj stavkih predstavijo iz Galileje v Jeruzalem, iz Betanije v Kafarnaum, iz enega konca Palestine na drugega. Kljub vsej tej zmedi pa rimska cerkev trdi, da je vse opisano z neverjetno natančnostjo. Zato je tudi požegnala

"meritve", ki jih je v knjigi *Elementi svete geografije* objavil religiozni zgodovinar monsinjor Bousquet iz Vanvesa. Ta je z metrom v roki uspel dokazati, da je Jezus v treh letih pridiganja prehodil natančno 2.740 km, 649 m in 58 cm. Dodaten komentar ni potreben. Kakršni so bili pisci evangelijev, takšni so tudi njihovi zagovorniki.

Vrnimo se k zgodovini križa. Kristologija skriva še številna presenečenja, ki dodatno potrjujejo, da si je rimska cerkev zgradila temelje na odvratnih prevarah. Danes ne vemo, kateri datum smrti so pripisali Jezusu v prvih izdajah kanoničnih evangelijev, saj imamo na voljo zgolj predelane in popravljene izdaje iz 6. stoletja. Vsekakor pa vemo, da je leto 33 po našem štetju zgolj rezultat še ene od množice prevar. Preden navedem zgodovinska dejstva glede datuma Jezusove smrti, bi rad opozoril na nekatera neskladja, ki se pojavljajo v cerkvenih spisih.

V Petrovem evangeliju, ki je po mnenju Jehovih prič najbolj verodostojen, je Kristus umrl v času Heroda Velikega, to je vsaj 37 let pred datumom iz kanoničnih evangelijev, saj je Herod umrl leta 4 p. n. š. Drugi spisi, ki izvirajo iz Jeruzalema, trdijo, da je Kristus umrl leta 58 v času Nerona. Ostali avtorji, med njimi tudi Papija, so prepričani, da je "*Kristus umrl v visoki starosti, saj je moral svojemu poslanstvu rešitelja žrtvovati vsa svoja življenjska obdobja, vključno s starostjo*". Za sv. Ireneja, cerkvenega zgodovinarja iz 4. stoletja, je bilo nespoštljivo vsakršno govorjenje o tem, da bi se bog lahko postaral (in to je še eden od številnih dokazov, ki govorijo o tem, da v 4. stoletju še niso določili ne datuma rojstva, ne datuma Jezusove smrti). Kristus je zato smrt pripisal v petdesetem letu starosti. Trdil je, da je "*ta podatek odkril ob preučevanju antičnih dokumentov*". Ob tem smo seveda upravičeno osupli, vendar pa še bolj preseneča ravnodušnost krščanskih teologov, ki zamahnejo z roko in pravijo, da gre za "*nepomembna razbajanja*". Nekatera besedila, ki so v 4. stoletju izšla z naslovom *Pilatova dela*, so

poskušala popraviti vse stare zgodovinske napake, in so datum Jezusove smrti postavila v leto 21. Celo sama rimska cerkev jih je označila za lažne in jih prepovedala. Med njimi so namreč tudi Pilatova pisma cesarju Klavdiju, v katerih Pilat priznava, da je Jezusa v sodnem procesu obsodil na smrt, vendar obžaluje, ker ve, da je v smrt poslal nedolžnega. Cesarja Klavdija krivica zelo prizadene, zato izda ukaz za aretacijo Pilata. Slednjega v verigah privedejo v Rim in mu sodijo zaradi storjene napake. Spise so morali zavreči, ker se je v zabavo nasprotnikov ponovno izkazalo, da gre za veliko časovno zmešnjavo. Kritiki so spomnili, da je Pilat svoj mandat prokuratorja opravljal v letih 26-36, leta 21 pa nikakor ni mogel pisati pisem cesarju Klavdiju, saj je bil slednji okronan šele leta 41. Potem so za pravi datum določili leto 33, ki pa je izmišljeno, tako kot vsi ostali datumi v evangelijih. Celo sami teologi morajo priznati, da datuma rojstva in Jezusove smrti "*nista natančno znana*". Nerodno je, ker gre za teologe, ki hkrati trdijo, da so evangelije napisali očividci.

Poglejmo zdaj, kakšen postopek so uporabili ponarejevalci pri določanju letnice Jezusove smrti.

Mejnika mesijanske dobe sta Jakobova prerokba (leta 6 n. š., ko so odstavili Arhelaja) in konec judovske vojne (70 n. š.), zato so si tudi pri odločanju o letu 33 pomagali s prerokbami, in sicer z Danijelovo in Jakobovo.

Iz Danijelove prerokbe (Dan 9, 1-24) so vzeli podatek, da je mesijanska doba trajala sedemdeset let (v resnici je trajala 64 let, da bi jo lahko podaljšali na 70 let, kot je napovedovala prerokba, pa so v Lukovem evangeliju za 6 let premaknili datum rimskega popisa, in sicer na prvo leto našega štetja.). Jakobova prerokba pa je napovedala maščevanje boga nad njegovim ljudstvom. Potem ko naj bi ta štirideset let potrpežljivo čakal, se je njegov odposlanec spustil na Zemljo, tam trpel in umrl:

Štirideset let (govori bog; op. avt.) *se mi je ta rod studil, pa sem rekel: "Ti so ljudstvo, ki se moti v srcu, ti ne poznajo mojih*

poti. "Tako sem prisegel v svoji jezi: "Ne bodo stopili v moj počitek." (Ps 95(94), 10-11).

Najprej so torej določili, da je pomenil poraz v vojni leta 70 božje maščevanje, ob katerem so bili Hebrejci ob ves "počitek". Nato so se dogovorili, da se štiridesetletno obdobje božje potrpežljivosti začinja takrat, ko "niso poznali njegovih poti", oziroma niso prepoznali mesije. Kot vemo iz Lukovega evangelija, se je ciklus pridig začel leta 27, tri leta pred smrtjo, kar natančno sovpada z letom "petnajst cesarja Tiberija". (Lk 3, 1). V naslednjih evangelijih so datum premaknili v leto 33, saj so želeli Kristusu pripisati smrt v letu s številko, ki je po hebrejski kabali predstavljala najvišjo možno popolnost.

Ob spremembi datuma smrti iz leta 30 na 33 so razmišljali takole: če je bog čakal štirideset let, preden jih je kaznoval, in se je kazen uresničila leta 70, pomeni, da je mesija začel svoje poslanstvo leta 30. Ker je poslanstvo opravljal 3 leta, je njegova smrt nastopila leta 33. (Čeprav so te izračune delali na osnovi rimskega koledarja, se nič ne spremeni, saj leto 33 sovpada z letom 787 od ustanovitve Rima).

S pomočjo prerokb so torej ugotovili, da je Jezus umrl leta 33, to pa je postalo tudi izhodiščni datum za vse druge dogodke in osebe, ki jih navajajo evangeliji.

Leta 33 je bil Poncij Pilat guverner Judeje, Herod Antipa je bil tetrah Galileje, Kaifa pa veliki svečenik, in samo zato so krščanski pisci te ljudi vpletli v svoj scenarij trpljenja in smrti svojega Kristusa-Rešitelja-Gospoda, svojega Maziljenega, Sotra in Kiriosa, ki so ga končno poimenovali Jezus. Kot smo videli, pa so ga kljub množici imen pravzaprav pokopali v popolni anonimnosti, saj Jezus pomeni zgolj "tisti, ki rešuje".

Jezusovo trpljenje in smrt sta bila rezultat čiste domišljije, kar dokazujejo številne zgodovinske napake v evangelijih.

Prva, ki najbolj pade v oči, izvira iz nevednosti krščanskih ponarejevalcev. Ti so kot Kristusova sodobnika navedli dva velika svečenika, Hano in Kaifo, kar je podobno, kot če bi trdili,

da katoliško cerkev hkrati vodita dva papeža. Poleg te formalne napake, torej, da so dva velika svečenika postavili v isto obdobje, se jim je pripetil še velik zgodovinski spodrseljaj. Veliki svečenik Hana se je s tega položaja namreč umaknil leta 15 in v tej vlogi nikakor ni mogel sodelovati na procesu, ki je potekal 18 let pozneje. Ker pa vemo, da so se veliki svečeniki svoji dosmrtni funkciji predčasno odpovedali le v zelo visoki starosti, lahko z veliko gotovostjo trdimo, da je bil Hana leta 33 tudi že mrtev.

Naslednjo formalno napako najdemo v odlomku, ki pravi, da je Poncij Pilat Jezusa poslal k Herodu Antipi, da bi mu ta sodil. Šele na prigovarjanje nasprotnikov, ki so opozarjali, da Herod Antipa ni mogel biti v Jeruzalemu, ker kot tetrah Galileje ni imel v Judeji nobenih pristojnosti, so krščanski ponarejevalci poskušali spodrseljaj prikriti in so v evangelije vnesli popravek, da je Herod Antipa takrat zgolj potoval skozi Jeruzalem (Lk 23, 7). Tudi če bi bilo to res, bi bila zgodba še vedno privlečena za lase, saj sta bili Galileja in Judeja dve politično in upravno povsem neodvisni državi. Nekaj podobnega bi bilo, če bi belgijski kralj svojega obtoženca poslal na sojenje k nizozemski kraljici, medtem ko bi se ta za kakšen dan ustavila na obisku v Bruslju.

Cilj ponarejevalcev je bil povsem jasen: v svojo zgodbo so hoteli vključiti čim več resničnih zgodovinskih osebnosti, da bi njihove pripovedi pridobile verodostojnost.

Leto, v katerem so križali Jezusa, lahko določimo samo z zgodovinsko analizo dejstev. V resnici je to tisto leto, ko so ubili Janeza Nazirca, sina Jude Galilejca.

Kot je razvidno iz apokrifnih dokumentov, evangeliji pa to potrjujejo, je Janez Krstnik umrl na začetku Jezusove pridigarske poti, ki je trajala tri leta. Jožef Flavij (*Judovska starost*) potrjuje, da je Herod Antipa ubil Janeza Krstnika tik preden je leta 36 doživel poraz v vojni s kraljem iz Petre. Če letu 36 prištejemo tri leta pridig, lahko sklepamo, da se je

križanje zgodilo okrog leta 39. Zato Jezusu ni mogel soditi Pilat, saj je svojo funkcijo prokuratorja Judeje končal leta 36, to mesto pa je ostalo nezasedeno do leta 44, ko so za novega prokuratorja imenovali Kuspija Fada. Zgodovinska dejstva, ki so povezana z upravljanjem Jeruzalema, si sledijo takole: takoj po odhodu Poncija Pilata s položaja prokuratorja je umrl cesar Tiberij. Kaligula, naslednik Tiberija, ni imenoval novega rimskega prokuratorja Judeje, temveč je njeno upravljanje zaupal delegaciji, ki je bila upravno podrejena rimskemu vojaškemu poveljstvu v Siriji. Kaligula je položaj prokuratorja Judeje ukinil zato, ker je hotel Palestino združiti v enotno državo, njeno vodenje pa zaupati Herodu Agripi. S tem naj bi ga nagradil za veliko prijateljstvo, ki ju je povezovalo, in za katerega nekateri zgodovinarji pravijo, da je bilo homoseksualne narave. Ker je bilo torej leta 39 mesto prokuratorja nezasedeno, Jezusa ni obsodil ne Pilat, ne kakšen drug rimski prokurator, temveč je proces vodil uslužbenec neznanega imena, ki je začasno izvrševal funkcijo prokuratorja.

Dokaz, da so Kristusa križali leta 39, lahko najdemo v delu *Contra Flaccum*, ki ga je zgodovinar Filon Aleksandrijski napisal kot kritiko sirskega prefekta Flaccusa. V odlomku, kjer opisuje, kako je Herod Agripa leta 39 obiskal svojega prijatelja Kaligulo, je rečeno, da se je na poti nazaj v Rim za štiri dni ustavil v Aleksandriji. Pogani, sovražniki Hebrejcev, so obisk judovskega kralja izkoristili, da bi ga osmešili. Na aleksandrijskem stadionu so organizirali gledališko predstavo, v kateri so uprizarjali proces, ki se je malo pred tem odvijal v Jeruzalemu in se zaključil s križanjem slavnega revolucionarnega vodje (Janeza). Obsojen je bil na smrt, ker je hotel prevzeti jeruzalemski prestol. Filon poroča, da je bila poganska predstava v Aleksandriji leta 39, malo pred njo pa se je odvil proces proti slavnemu revolucionarju, torej lahko sklepamo, da je bil Jezus (Janez) ubit leta 39.

Še nekaj dokazov ponujajo prvi spisi, ki jih je rimska cerkev

razglasila za apokrifne. V *Evangeliju Hebrejcev*, enem od prvih, v katerem so zbrane pripovedi iz ljudskega izročila, je odlomek, kjer apostoli Gospodu, potem ko jim je povedal, da je govoril z Abrahamom, postavijo naslednje vprašanje: "*Kako lahko veš za te stvari, če še nisi dopolnil petdeset let?*" (Evang. Hebr. VIII-57). Starost okrog petdeset let, ki jo *Evangelij Hebrejcev* pripisuje mesiji v času njegovega pridiganja, potrjuje tudi *Janezov psevdoevangelij*. Odlomek, v katerem je to izrecno rečeno, se glasi: "*Kristus je svojo dejavnost začel v svojem šestinštiridesetem letu*. Ker vemo, da je dejavnost opravljal tri leta, to potrjuje, da je bil Jezus-Janez križan, ko je bil star devetinštirideset ali petdeset let.

Kristus-Janez je torej umrl leta 39, star približno petdeset let. S preprostim izračunom ugotovimo, da se je rodil okrog leta 12 p. n. š., kar potrjujeta tudi Petrov in Lukov evangelij. V obeh je njegov rojstni datum umeščen v čas kralja Heroda, ki je umrl leta 4 p. n. š. Če bi se res rodil v letu popisa, to je leta 7 n. š., ko je umrl oče Janeza Nazirca, Juda Galilejec, se moramo vprašati, kako bi Jezus lahko imel sedem bratov in dve sestri, kar trdijo protoevangeliji in kanonični evangeliji, oziroma, tistih sedem bratov in dve sestri, ki jih zgodovina pripisuje resničnemu Janezu. Pri slednjem je bilo to nekaj povsem naravnega, saj je med rojstvom Janeza prvorojenca (12 p. n. š.) in smrtjo njegovega očeta Jude Galilejca (7 n. š.) minilo devetnajst let.

Da sta trpljenje in smrt Jezusa zgolj rezultat manipulacij, s katerimi so hoteli skriti resnico, pričajo še številna neskladja, ki jih najdemo v vsakem odlomku štirih kanoničnih evangelijev. Ponarejevalci so se morali zateči k prevaram, da bi zabilali resnične vzroke in potek rimskega procesa, ki se je končal z obsodbo na križanje zaradi prevratniške dejavnosti obtoženca. Ker križanja niso mogli zamolčati (čeprav so si, kot smo videli, zelo prizadevali, da bi ga zamenjali s kamenjanjem), kot tudi ne dejstva, da se je proces odvijal na rimskem

sodišču, je bil edini izhod sprememba procesa iz političnega v verskega. Dokazati so morali, da Jezus ni umrl kot prevratnik, temveč zaradi vsebine svojih pridig.

Toda takšen proces je bilo težko utemeljiti, saj so Rimljani vsem dopuščali svobodo veroizpovedi in ne bi nikoli sodili, še manj pa obsodili nekoga samo zaradi pridiganja svojim vernikom. Kako potem prikazati, da je rimsko sodišče izreklo obsodbo s križanjem za nedolžnega dušnega pastirja, če pa so bila križanja namenjena zgolj tistim, ki so ogrožali same temelje rimskega imperija, torej prevratnikom? Ker niso našli pravno vzdržne razlage, so si izmislili sodno farso, o kateri poročajo štirje evangeliji. Jezusa so sicer privedli na rimsko sodišče, tako kot je za Janeza trdilo ljudsko izročilo, vendar pa obsodbe na smrt zaradi revolucionarne dejavnosti niso izrekli Rimljani, temveč so umazano nalogo prepustili saducejem in hebrejskemu ljudstvu. Ti so dušnega pastirja Jezusa obsodili na smrt, ker se je razglašal za božjega sina.

S to ukano so torej lahko prikazali, da je bil njihov Jezus, čeprav mu ni sodil prokurator, obsojen na smrt, vendar ne kot znanilec revolucionarnega upora, temveč kot oznanjevalec krščanske vere.

Celoten proces, ki je poln nedorečenih vprašanj zasliševalcev in nemih odgovorov obsojenca, se je pravzaprav končal s pranjem rok, saj so bili Rimljani razrešeni vsakršne odgovornosti, krivdo pa so pisce evangelijev naložili na pleča Hebrejcev. Na Pilatovo vprašanje:

"Katerega hočete, da vam izpustim: Jezusa Baraba ali Jezusa, ki se imenuje Kristus?" [...] "Baraba," so rekli. "Kaj naj torej storim z Jezusom, ki se imenuje Kristus?" jim je rekel Pilat. Vsi so dejali: "Križan naj bo!" Rekel jim je: "Kaj je vendar budega storil?" Oni pa so še bolj kričali: "Križan naj bo!" Ko je Pilat videl, da nič ne pomaga, ampak da hrup čedalje bolj narašča, je vzel vodo, si vpricho množice umil roke in rekel: "Nedolžen sem pri krvi tega človeka. Vi glejte!" Vse ljudstvo je odvrnilo:

"Njegova kri na nas in na naše otroke!" (Mt 27, 17-25).

Zadnji stavek se zdi kot samoprekletstvo, za katero pa ni mogoče najti nobene pametne utemeljitve. Lahko je le posledica zavestne namere krščanskih piscev, da Hebrejce brezpogojno obsodijo kot morilce Kristusa, božjega sina.

Na tem mestu bi lahko pojasnil, kdo je bil v resnici Baraba, vendar bom to "jagodo na torti" prihranil in bom pred tem razložil trpljenje in smrt tistega, ki ga kristjani imenujejo "Naš Gospod Jezus Kristus".

Potem ko smo na hitro razložili, kako so ponaredili rimski proces in križanju pripisali verske razsežnosti, pogledajmo evangelijske opise Jezusovega trpljenja. Pri tem si bomo pomagali z zgodovinsko analizo in pa s tisto mero zdrave pameti in razuma, ki sta potrebna za razumevanje preprostih dejstev.

1. Tudi če bi pristali na to, da je Pilat predsedoval sodišču, ki je obsodilo Jezusa, je povsem očitno, da ga pisci evangelijev niso poznali, saj so ga prikazali kot neodločno osebo, ki se je s pranjem rok rešila odgovornosti za obsodbo in jo prepustila ljudstvu. Če bi prebrali, kar je v biografiji o njem napisal Filon Aleksandrijski, bi dobro premislili, preden bi ga prikazali kot strahopetca in omahljivca, ki si pere roke. Filon namreč še posebej poudarja njegovo neizprosno v procesih in odločnost do Judov, ki je pogosto prešla v okrutnost. Podoba neusmiljenega in krvoločnega Poncija Pilata je še dolgo ostala vtisnjena v spominu Judov. Prav zato smo lahko še toliko bolj prepričani, da je vse, kar je napisanega v evangelijih, rezultat nevednosti ali pa namernega zavažanja. Meni osebno se zdi posebej smešna epizoda, ko je Pilat v naglici zapustil sedež rimskega prokuratorja v Judeji, Cezarejo Marittimo, ker so ga obvestili o uporu. Da bi ga zatrl, je nad upornike sredi noči poslal kohorto (600 vojakov) s tribunom na čelu. Ko so vodjo upornikov zajeli in mu ga predali, je vojake vprašal, kaj

je upornik storil:

"Kakšno tožbo imate zoper tega človeka?" (Jn 18, 29).

Njegov edini zločin naj bi bil, da se je razglasil za Bar Abbo, božjega sina.

2. Protislovno je opisan značaj učencev. Medtem ko je rečeno, da so zgolj miroljubni ribiči, katerih cilj je širjenje krščanskega nauka in izvajanje čudežev, jih med zadnjo večerjo predstavijo kot prevratnike, ki svojega učitelja na Oljsko goro spremljajo oboroženi z meči. (Prvič slišim, da je orožje naprava za molitev!)
3. Nedopustno je trditi, da je tribun, rimski oficir, ki ga je poslal Poncij Pilat, ujetnika privedel pred *sinedrij* (veliki zbor; op. prev.) in ga izročil judovskim svečenikom, namesto da bi ga privedel pred rimsko sodišče.
4. To, da so hebrejski proces izvedli v sinedriju, prostoru političnih in družbenih zborovanj, namesto v *betb dinu*, to je, sodišču, ponovno priča o nevednosti neokristjanov, ki so bili poganskega izvora in zato niso poznali najosnovnejših pravil peteroknjižja (tore). Ta nevednost se kaže tudi v tem, da so proces umestili v čas velikonočnih praznikov, odvijal pa se je celo ponoči, kar je bilo pri Hebrejcih strogo prepovedano. Prav tako je veliki svečenik Kajfa izrekel smrtno obsodbo neposredno po zaslišanju, čeprav je v peteroknjižju zapovedano, da jo je možno izreči šele štiriindvajset ur po procesu.
5. Trditev, da je Kajfa poslal Jezusa k Hani, da bi ga ta obsodil, ponovno priča o tem, da evangelijev niso napisali očitvidci, kot trdi rimska cerkev. Datumi službovanj velikih svečenikov so namreč znani, zato vemo, da je Hana svojo funkcijo zaključil leta 15.

O tem hebrejskem procesu, ki ga v resnici seveda nikoli ni bilo in temelji izključno na prerokbah, pri nasprotnikih pa je zbujal le kritike in posmeh, bi lahko povedali še marsikaj. Ker pa je vsega preveč, bomo zgodbo o procesu počasi zaključili.

Že sam čas, v katerem se odvija evangelijska drama, je nenavaden. Če opazujemo številne dogodke, ki so se odvili med jutrom in tretjo uro popoldan, torej v obdobju nekaj ur, imamo občutek, da gledamo enega od nemih filmov, v katerem je gibanje igralcev na komičen način pospešeno: aretacija Jezusa, ob kateri se učenci uprejo rimskim vojakom in enemu od stražarjev templja odsekajo uho, privedba Jezusa z Oljske gore v Jeruzalem (kilometer in pol razdalje), proces v sindriju, premestitev od Kajfe k Hani, od Hane h Kajfi, rimski proces, ponovna premestitev od Pilata k Herodu in od Heroda k Pilatu, glasovanje o Jezusu in Barabi, bičanje in posmeh rimskih vojakov, ki uprizorijo žrebanje z oblačili obsojenca, potovanje na Kalvarijo s križem na hrbtu, trije padci, govor ženskam, premor, med katerim se trpeči fotografira z žensko, ki mu je obrisala pot z obraza, križanje, smrtni boj ter naposled smrt. Vse to se zgodi v pičlih sedmih ali osmih urah. Če bi Jezus namreč umrl po sončnem zahodu, bi bila njegova duša prekleta, saj trije zakoni peteroknjžja določajo:

1. Trupla obsojenca se ne sme sneti z droga po sončnem zahodu.
2. Če obsojenec umre po sončnem zahodu in čez noč ostane na drogu, bo njegova duša prekleta.
3. Na dan velike noči je s prečnega droga prepovedano snemati trupla. (Veliko noč so praznovali v soboto, Jezus pa je umrl v petek popoldan.)

Jezus je torej nujno moral umreti pred koncem dneva, da so ga lahko s križa sneli še pred sončnim zahodom in njegovo dušo rešili prekletstva. (Da bi preprečili nadaljevanje smrtnega boja še po sončnem zahodu, so Hebrejci obsojence privezali na drog šele po tem, ko so jih usmrtili s kamenjanjem.)

Čas smrtnega boja, ki je običajno trajal od tri do štiri dni, so torej pri Jezusu skrajšali na tri ure – nedvomno zaradi potreb scenarija.

Čeprav so morda celo nekoliko preveč natančno opisali

podrobnosti trpljenja in smrti, pa so na koncu naredili veliko napako pri izračunih v zvezi z obredom. Ker so mu smrt določili na petkov večer, vstajenje pa dan potem, to je v soboto, na praznik velike noči, so jim zmanjkali tisti trije dnevi, ki bi po odrešenikovi smrti morali preteči, da bi se mesija lahko spustil v pekel, tako kot so se vsi drugi sotri iz kulta misterijev. Da bi zapolnili to vrzel, so v Janezovem evangeliju datum smrti premaknili na dan prej, torej s petka na četrtek. Toda tudi to ni bilo dovolj, saj jim je še vedno zmanjkalo šestintrideset ur, da bi dobili tri cele dneve, ko naj bi Jezus ležal v grobu. In to so prav tisti trije dnevi, za katere kristjani, kljub očitnim dejstvom, ki so zapisana v evangelijih, v svoji preproščini "ubogih v duhu" še kar naprej trdijo, da so bili. To naredijo vsakič, ko ponavljajo odlomek iz molitve, ki pravi:

Jezus je [...] trpel pod Poncijem Pilatom, križan bil, umrl in bil v grob položen; šel pred pekel, tretji dan od mrtvih vstal ...

PREROKBE

Ob pomanjkanju kakršnihkoli zgodovinskih dokazov, so se pisci evangelijev pri opisovanju Kristusovega trpljenja in smrti sklicevali na vse tiste izreke iz *Stare zaveze*, ki so bodoče dogajanje napovedovali v obliki prerokb, in si na ta način poskušali zagotoviti verodostojnost svojih trditev.

Iz molitve "pravičnega mučenika" so tako vzeli izjave:

"Razdeljujejo si moja oblačila in za mojo suktnjo žrebajo." (Ps 21, 19). Ter: "Vse moje kosti so se razklenile [...] prebodli so mi roke in noge." (Ps 22, 15-17).

Brez razmisleka so roke in noge svojega Jezusa prebodli z žebli, rimskim vojakom pa v roke dali kocke, da so žrebali za njegova oblačila. Ob tem so spregledali vse zakone o križanju, po katerih so obsojenci morali imeti z vrvjo zvezane roke.

Pred smrtjo so Jezusu položili v usta besede:

"Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?" (Ps 22, 2).

Ta stavek je moral povedati zato, ker ga je izgovoril že prerok David in je bil zapisan v 22. *Psalmu*. Ker so nasprotniki opozarjali, da za odrešitelja, ki je prišel na Zemljo učiti vero v boga, takšen stavek ni primeren, so to nadležno izjavo v Lukovem evangeliju zamenjali z:

"Oče, v tvoje roke izročam svojega duba." (Lk 23, 46).

Verjetno se sprašujete, kdo je deček, ki je ob Jezusovem prijetju v oljčnem gaju Getsemaniju, po Markoven evangeliju zbežal z nago ritjo:

In vsi so ga zapustili in zbežali, neki mladenič pa je šel za njim. Ogrnjen je bil le z lanenim oblačilom. Zgrabili so ga, on pa je oblačilo pustil in gol pobegnil. (Mr 14, 50-52).

Odgovor najdete v Amosovi knjigi, kjer piše:

Najbolj pogumni med junaki bo moral tisti dan bežati nag [...]. (Am 2, 16).

Cerkev to neumnost razlaga z zatrjevanjem, da je bil ta deček, opisan kot "najbolj pogumen", lahko le apostol Janez, ki je veljal za najboljšega Jezusovega prijatelja. Nekateri zgodovinarji so pri tem namigovali na določene stvari, ki jih zavračam in o katerih ne želim govoriti. Deček, ki ga med prijetjem vidimo, kako ob prvi zarji nag teka med oljkami, je očitno lahko zgolj statist. V veliki evangelijski scenarij pa so ga uvrstili samo zato, da bi dokazali, kako je bilo Jezusovo življenje, ki so ga napovedale prerokbe, resnično tudi v najmanjših podrobnostih.

Če so križanim med smrtnim bojem ponavadi močili ustnice z grenko tekočino iz aromatičnih zelišč in korenin, se sprašujemo, zakaj so Jezusu dali kis in strup? Odgovor najdemo v *Psalmu 69*, kjer je zapisano:

"V brano so mi dali strupa, za mojo žejo so me napajali s kisom." (Ps 69, 22).

Da bi lahko povsem razumeli absurdnost prerokb, moramo poznati izreke, ki imajo v svojem izvornem kontekstu povsem drugačen pomen od tistega, ki so jim ga pripisali ponarejevalci.

Iztrgali so jih namreč iz verzov, ne da bi upoštevali besedilo pred in za njimi.

Stavek "*Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?*" (Ps 22, 2), ki ga izreče Kristus, da bi izrazil svoje trpljenje med smrtnim bojem, bi dobil za rimsko cerkev precej neprijeten pomen, če bi navedli verz v celoti, saj se nadaljuje:

Daleč od moje rešitve so besede mojega vpitja. Moj Bog, kličem podnevi, pa me ne uslišiš, ponoči, pa ni pomiritve zame. [...] Jaz pa sem črv, ne človek, sramotenje ljudi, prezir ljudstva. Vsi, ki me vidijo, me zasmehujejo, [...]. (Ps 22, 2-8).

Le kaj bi si mislili o Jezusu, če bi mu položili v usta celoten psalm, v katerem sam zase govori, da je črv, sramota za ljudi in podobno. To velja za vse izjave, ki so jih na podoben način iztrgali iz *Stare zaveze* in jih uporabili kot prerokbe. Vse je bilo mogoče prilagajati njihovim trenutnim potrebam, če pa jih prebiramo v izvornem kontekstu celotnega besedila, dobijo povsem drugačen in pogosto protisloven pomen. Tolikšno predrznost so si pisci evangelijev lahko dovolili le ob veliki nevednosti in plehkosti prvih kristjanov. Bili so najbolj nazadnjaški del vseh ljudstev imperija, tako kot tudi danes predstavljajo **mračnjaštvo** človeštva. To mračnjaštvo postaja vedno večja ovira za razumen razvoj sveta in ni čudno, če se predstavniki držav v OZN vedno pogosteje oglašajo in zahtevajo izključitev Vatikana, ki ima v okviru generalne skupščine vlogo stalnega opazovalca, saj s svojimi stališči predstavlja resno oviro za družbeno emancipacijo. Sicer pa, ali ni prav nevednost tista, ki je krščanstvu omogočila prevlado? Prav zato se rimska cerkev od nekdaj upira vsemu, kar predstavlja razvoj.

Vrnimo se k prerokbam in pogledjmo tisto, ki jo Matej povzema po Jeremiji, da bi razložil, kaj se je zgodilo s tridesetimi novčiči, ki jih je Juda dobil v zameno za ovadbo. Poleg napačne interpretacije najdemo v tej prerokbi še napako glede njegove avtorja, kajti v resnici ne gre za Jeremijo, kot trdijo evangeliji, temveč za preroka Zaharijo. On namreč govori o pastirju,

ki je v "lončeni vrč" vrgel trideset srebrnikov, kar je bil izkupiček od prodaje drobnice. Teh trideset novčičev je bila, kot je zapisano, cena za izdajo, s katero je Juda prodal Jezusa saducejskim svečenikom. (Da bi bolje razumeli ta primer, naj povem, da tu Jezus nastopa kot žrtveno jagnje iz tropa prodanih ovac.)

O Zahariji (in ne Jeremiji, kot napačno navajajo ponarejevalci v Matejevem evangeliju) beremo:

Pastir se je naveličal pasti svoje ovce (naredil bom le povzetek op. avt.) in jih je odpeljal k mešetarjem, da bi jih prodal. Ti so jih kupili za trideset srebrnikov. Po opravljeni kupčiji, je pastir odšel k gospodarju, ki mu je poveril čredo, in ga vprašal: "Kaj naj naredim s temi tridesetimi srebrniki?" Gospodar, ki je menil, da je bil izkupiček, v primerjavi z resnično vrednostjo ovc, neznamen, mu je hotel pokazati prezir zaradi slabega posla. Zato mu je rekel, naj jih vrže v "zakladnico". To je v posodo, ki je bila na vhodu v tempelj, in je služila za pobiranje miloščine. (Zah 11)

Na osnovi te biblijske pripovedke so ponarejevalci zasnovali zgodbo, ki jo vsi poznamo. Ta pripoveduje, da se je Juda zaradi občutka krivde vrnil k svečenikom, ki so ga plačali, in jim k nogam vrgel tistih trideset srebrnikov, ki jih je dobil za izdajo Jezusa. Svečeniki so denar pobrali in ga vrgli v zakladnico, oziroma v "lončeni vrč", vendar na povsem drugačen način, kot je prizor opisan v *Stari zavezi*, tako da je odlomek v evangeliju, milo rečeno, smešen.

Ker krščanski ponarejevalci, ki so bili poganskega izvora, niso poznali *Stare zaveze*, niso vedeli, da je bila "zakladnica" vrč za pobiranje miloščine. Zato so odlomek priredili tako, da so svečeniki s tridesetimi srebrniki kupili "lončarjevo njivo" in jo, kot pojasnjujejo evangeliji, uporabljali za pokop tujcev:

Ko je Juda, ki ga je izdal, videl, da so ga obsodili, se je skesal. Velikim dubovnikom in starešinam je prinesel nazaj trideset srebrnikov in rekel: "Grešil sem, ker sem izdal nedolžno kri."

Oni pa so rekli: "Kaj nam mar? Ti glej!" Tedaj je vrgel srebrnike v tempelj, se umaknil ter šel in se obesil. Veliki duhovniki so vzeli srebrnike in dejali: "Ne smemo jih dati v tempeljsko zakladnico, ker so cena krvi." Posvetovali so se in zanje kupili lončarjevo njivo za pokopališče tujcev, zato se tista njiva do danes imenuje Njiva krvi. Tedaj se je izpolnilo, kar je bilo rečeno po preroku Jeremiju (?): Vzeli so trideset srebrnikov, ceno ocenjenega, ki so ga ocenili nekateri Izraelovi sinovi. Zanje so kupili lončarjevo njivo, kakor mi je naročil Gospod. (Mt 27, 3-10)

Pri opisovanju Kristusovega trpljenja pa niso uporabljali samo prerokb, temveč tudi številne odlomke iz poganskih evangeli-jev, kjer so se *sotrom*, ki so se razglašali za bogove, posmehovali, preden so jih ubili. Podobno kot Marduka, so tudi Kristusa v znak posmeha ogrnili s škrlatnim kraljevskim ogrinjalom, v roke so mu namesto meča dali trs, na glavo pa krono, le da je bila ta pri Marduku iz akantovih listov, Jezusova pa iz trnja. Po vzoru Mitre so zasnovali prizor, v katerem je Jezus svojim apostolom povedal, da ga bodo ponovno videli, kako se na oblaku spušča z neba, da bi sodil živim in mrtvim.

Vse Jezusovo življenje, od rojstva do smrti, je predstava, v kateri glavni igralec igra po scenariju, ki je bil že vnaprej zapisan v prerokbah. Ta vsiljeni scenarij spreminja utemeljitelja očeta krščanstva v lutko, ki jo vodijo niti v naprej določene usode. Brez vsakršne lastne pobude in osebnosti, kot kakšen robot, sledi dogajanju, ki se od rojstva do smrti odvija po pre-roškem načrtu. Ta se mora neizbežno uresničiti, če naj se izpolni "*volja Očeta, ki je v Nebesih*".

Obstoj Jezusa, ki ga določajo prerokbe, je jasen dokaz božje nedoslednosti. Ker bog kaznuje ali nagrajuje kljub temu, da pozna prihodnost, se sprašujem: če je vse, kar se dogaja, že vnaprej določeno, kako lahko potem bog sodi ljudem in terja odgovornost za njihova dejanja? Kako lahko obsojamo Judo, če je bilo že vnaprej določeno, da bo izdajal? Če bi se Judo res

lahko svobodno odločal in ne bi izdal, kako bi se potem uresničilo Kristusovo trpljenje, ki je bilo pogojeno z Judovo izdajo? Razprava o teh vprašanih bi bila seveda sramotna za človeško pamet, saj je edini zaključek, do katerega lahko pride, povsem očiten.

Tega vprašanja rimska cerkev ni nikoli rešila in je resno ogrozila krščanstvo v sporu med tomisti, privrženci Tomaža Akvinskega, ki so bili zagovorniki fatalizma, ter molinisti, privrženci jezuita Moline, ki so zagovarjali svobodno voljo. Medsebojno obtoževanje z ateisti je trajalo desetletja, vse do leta 1607, ko je papež Klement VII. prepovedal nadaljevanje razprave. Po njegovem je namreč vodila v zanikanje obstoja boga. Problem, ki je ostal nerešen, je eden največjih dokazov teološkega poloma krščanske religije.

Podobna neskladja in nesmisle, kot v Jezusovem življenju, najdemo tudi v opisu obdobja po njegovi smrti. V apokrifnih evangelijih je bilo obdobje, ki ga je preživel na Zemlji po vstajenju, različno dolgo, in je lahko trajalo tudi do osemnajst mesecev. Zato so se v kanoničnih evangelijih odločili, da bo Jezus, po vzoru poganskih *sotrov*, odšel v nebo neposredno iz groba. Toda tudi to so pozneje še spreminjali, tako da je Jezus ostal na Zemlji štirideset dni. To so naredili v odgovor na kritike nasprotnikov, ki so se jim posmehovali in trdili, da odkritje praznega groba še ni zadosten dokaz za vstajenje, saj bi telo lahko izmaknili sami apostoli. Vse nadaljnje dodatke k evangelijem so avtorji pisali zgolj zato, da bi dokazovali vstajenje. Apostol Tomaž se je dotaknil rane na prsnem košu; on, ki je vstal od mrtvih, govori z različnimi Marijami; večkrat se hrani skupaj z učenci, ki se jim, pomislite, kakšno naključje, prikaže vedno v času večerje in v sobi, ki je nepredušno zaprta. Vse samo zato, da bi nam dokazali, kako je vstopal skozi zidove in torej zares bil bog-človek, ki je vstal od mrtvih, ne pa prevarant, ki se je izdajal za Jezusa. (Kot bog je v obliki duha prehajal zidove, kot človek pa je jedel ribe.) Tako so namreč

trdili njihovi nasprotniki, ko so navajali odlomke iz evangeli-jev, omenjenih že v enem od predhodnih spodrseljajev, ki pravijo, da ga Marije in sami apostoli niso prepoznali, ko so ga srečali.

Pod noč tistega dne, prvega v tednu, ko so bila tam, kjer so se učenci zadrževali, vrata iz strabu pred Judi zaklenjena, je prišel Jezus, stopil mednje in jim rekel: "Mir vam bodi!" (Jn 20, 19). Ker pa od veselja še niso verjeli in so se čudili, jim je rekel: "Imate tukaj kakšno jed?" Ponudili so mu kos pečene ribe. Vzel jo je in jo vpričo njih pojedel. (Lk 24, 41-43).

Ko se je najedel, je odšel iz prostora, kjer so bili zbrani apostoli, po isti poti, kot je prišel.

Pri branju tega odlomka me ni toliko presenetilo, da se je Jezus sprehajal skozi zidove, saj je za nekoga, ki ima telo podobno angelom, vse mogoče; bolj me bega dejstvo, da so skupaj z njim skozi zidove odšle tudi ribe, ki jih je nosil v želodcu.

Dovolj je prebrati odlomek iz Matejevega evangelija (Mt 28, 11) o podkupljivih stražarjih, da bi razumeli, kaj so nasprotniki očitali sestavljavcem evangelijev.

Zaključimo torej to farso o vstajenju in povejmo, da je Jezus po štiridesetih dneh, tako vsaj trdijo *Apostolska dela*, naposled zapustil Zemljo ter izginil izza oblaka:

Po teh besedah se je vzdignil pred njihovimi očmi in oblak ga je zastrl njihovim pogledom. (Apd 1, 9).

Toda vnebohod, oziroma, vzdigovanje proti raju, ki je **zgoraj**, je izgubil vsakršen pomen, ko je Galilej dokazal, da za telo v neskončnem prostoru ne obstaja ne zgoraj ne spodaj, ne levo ne desno. Zato je vnebohod dokaz mračnjaštva, ki ga rimska cerkev potrebuje, da lahko neukim kot resnice prodaja svoje blodnje in prikazovanja.

Galilejev dokaz o tem, da je Zemlja okrogla in se vrtila okrog sonca, je na laž postavljaj tako veliko število odlomkov iz svetih spisov, da so ga morali obsoditi. Med drugim je osmešil znamenito Jozuejevo izjavo "*sonce, ustavi se*" (Joz 10, 12) in sam

koncept Jezusovega vnebohoda, ter dokazal ves nesmisel odlomka, v katerem Satan skuša Kristusa. Z vrha gore mu pokaže **vs**a kraljestva sveta, torej ploščato Zemljo, ter izjavi:

"Vse to ti bom dal, če padeš predme in me moliš." (Mt 4, 9).

Ta odlomek iz Matejevega evangelija bi se lahko zdel nepomembna podrobnost vsakomur, ki razmišlja logično in uporablja zdravo pamet. Za učenjake rimske cerkve je bilo to neovrgljivo dejstvo, o katerem ni mogoče razpravljati, saj predstavlja tako absolutno versko resnico, da bi njeno zanikanje pripeljalo v smrt. In to smrt na grmadi, na katero je bil leta 1327 obsojen Cecco d'Ascoli samo zato, ker je izjavil, da *"vseh kraljestev na Zemlji ni bilo mogoče videti z neke gore, pa naj je bila še tako visoka"*.

BARABA

Med vsemi epizodami Jezusovega življenja so imeli ponarejevalci prav pri križanju največ dela, da so njegov lik ločili od Janezovega. Križanje je namreč dokazovalo, da je bil obsojenec revolucionar. Izročila in spisi so o njem poročali, da so ga obsodili v času mesijanske dobe, potem ko so ga na Oljski gori aretirali tik preden bi sprožil upor. Da bi se torej izognili posledicam, ki so bile povezane s križanjem, so imeli pisci pred dokončnim zapisom v kanoničnih evangelijih, za Jezusovo smrt pripravljene tri različice. Prva je trdila, da je Pilat iz strahu pred uporom, do katerega bi prišlo, če bi ga pomilostil, Jezusa po lastnem premisleku predal Judom, ti pa so ga obsodili na smrt s kamenjanjem, ker se je razglašal za božjega sina. Ta različica se jim je zdela nesprejemljiva, ker so rimskega prokuratorju pripisali, da se je strahopetno umaknil pred pritiskom podjarmljenega ljudstva, zato so napisali novo. Tokrat so trdili, da je Pilat Jezusa prodal Judom, plačilo zanj pa naj bi mu ponudili saducejski svečeniki. Če je bila prva različica žaljiva do prokuratorja, je bila druga žaljiva do vseh Rimljanov, saj jih je prikazovala kot ljudstvo pokvarjencev. Zato

so jo takoj umaknili. V tretjem poskusu so napisali, da sta bila na procesu pravzaprav dva odrešenika, prvi prevratnik, drugi miroljubnež. Oba sta svoje poslanstvo izvajala v istem obdobju in oba sta se imela za "Božjega sina" – *Bar Abba*.

Proces je bil v vseh podrobnostih enak tistemu, ki ga danes najdemo v kanoničnih evangelijih, razlikoval se je le po zaključku, v katerem so na križanje obsodili razbojnika in osvobodili Jezusa. Vendar tudi ta različica, povzeta po Filipovem evangeliju, ni dolgo vzdržala. Po eni strani je bila sicer uporabna, saj je trdila, da se je Jezus rešil in bi se z njo lahko izognili usmrtitvi s križanjem. Vendar pa je prav zaradi tega onemogočala posmrtno vstajenje, ki pa je bilo vendarle tisto najpomembnejše, kar so morali imeti *sotri*, da so lahko nesmrtnost preko evharistije prenašali na ljudi. Če bi se izognili smrti, bi pravzaprav zanikali smisel obstoja svojega mesije. Različice iz Filipovega evangelija pa niso zavrnili prav vsi. Sprejeli so jo v številnih vzhodno krščanskih skupnostih, in od tam se je prenesla v arabski svet. Kot verodostojno so jo sprejeli muslimani, ki še danes trdijo, da Jezus ni umrl na križu, temveč v pozni starosti. To je zagovarjala tudi gnostična ideologija, na kateri so zasnovali islam. (Naj omenim, da so pred tem premišljevali o še enem procesu, v katerem so namesto Jezusa križali nekoga drugega. To je trdil gnostik Bazilid, saj je po njegovem Kristus zgolj privzel podobo mesenega telesa, zato ni mogel umreti. Bazilid naj bi od Glauciasa, sicer prevajalca Petrovega evangelija, slišal, da so namesto Kristusa križali Simona iz Cirene, ki se je sam ponudil, da bo umrl namesto odrešenika. Prav tega Simona iz Cirene lahko na križevem potu vidimo, kako Kristusu pomaga nositi križ.)

Ko so se odpovedali tudi različici iz Filipovega evangelija, so ponarejevalci končno sestavili zgodbo o procesu, ki velja še danes in je del štirih kanoničnih evangelijev.

Podobno kot Filip, so tudi ponarejevalci na procesu soočili dva odrešenika, dobrega Jezusa in hudobnega razbojnika.

Za lažje razumevanje procesa bo najbolje, če predstavo spremljamo tako, kot je prikazana v evangelijih. Na odru so z leve proti desni: najprej odrešenik kristjanov, ki so ga tja postavili ponarejevalci in ga poimenovali Bar Abba, v sredini je rimski prokurator v vlogi sodnika, na desni pa prevratniški odrešenik, ki ga je tja postavila zgodovina, in tudi on nosi vzdevek Bar Abba. Sami evangeliji njegovega imena sicer ne omenjajo, vendar pa jasno povedo, kdo je bil.

Matejev evangelij: Takrat so imeli zloglasnega jetnika, ki mu je bilo ime Jezus Baraba. (Mt 27, 16). (Janez je bil zloglasen, oziroma slaven.)

*Markov evangelij: **S tistimi, ki so ob uporih zagrešili umor, je bil zaprt tudi nekdo, ki mu je bilo ime Baraba.** (Mr 15, 7). (Upor, ki ga Jožef Flavij pripiše Egipčanu.)*

Lukov evangelij: "Izpusti nam Baraba!" Ta je bil namreč vržen v ječo zaradi upora, ki je nastal v mestu, in zaradi umora. (Lk 23, 18-19). (Tudi tu gre za upor, pripisan Egipčanu.)

*Janezov evangelij: **Baraba pa je bil razbojnik.** (Jn 18, 40). (S tem vzdevkom so poimenovali skrajne zelotske revolucionarje.)*

Če so ga torej imenovali Bar Abba, če je bil slaven, če so ga prijeli zaradi upora, ki je nastal v mestu in če je bil razbojnik, kot so označevali zelote, ni mogel biti nihče drug kot Janez Nazirec, mesija rojen v Gamali, kar potrjujejo tudi evangeliji. Prevratnik torej, ki so ga Rimljani med velikonočnimi prazniki prijeli v oljčnem gaju.

Evangeliji trdijo, da so Rimljani med velikonočnimi prazniki običajno pomilostili enega od hudodelcev. Tako je Pilat vojakom ukazal, naj enega privedejo iz zapora, da se bodo Judje odločili, katerega od dveh Bar Abb naj pomilosti. (Preden nadaljujem, naj povem, da Rimljani niso nikoli prakticirali pomilostitev hudodelcev, ne v Rimu, in še manj v Palestini, predvsem pa ne v času hebrejskega verskega praznika. Če je v

zgodovini Rima prišlo do kakšne pomilostitve, se je to zgodilo le občasno, ob velikih političnih dogodkih, kot so bila denimo pomembna zmagoslavja. Vendar je to veljalo le za obsojence zaradi manjših prekrškov.)

Rimski vojaki so odšli v zapor, izbrali enega od hudodelcev, ki mu je bilo ime, kakšno naključje, prav Bar Abba. Odvedli so ga na evangelijsko prizorišče, vendar pri tem niso opazili, da so krščanski ponarejevalci mimogrede, kar med potjo navzgor, čudežno spremenili osebne podatke hudodelca in mu vzdevek Bar Abba spremenili v lastno ime Baraba. S podobnim čudežnim prijemom so Simona iz obsojenca na begu pred zakonom (*bargiona*), spremenili v Jonovega sina (Bar Jona).

"Katerega od obeh naj osvobodim," je vprašal Pilat. "Bar Abbo kristjanov (privid, ki so vam ga predstavili ponarejevalci), ali Bar Abbo esenskih zelotov, to je, resnično osebnost, ki jo poznata tako zgodovina kot izročilo?"

"Od obeh Bar Abb naj križajo krščanskega, to je, Jezusa Nazarenca ponarejevalcev, in pomilostijo zgodovinsko osebnost, to je, Janeza Nazirca, sina Jude Galilejca," je odgovorila množica na podlagi scenarija, ki so ga napisali ponarejevalci. Scenarij se je nato pod blagovno znamko "evangelijev" ohranil, evangeliji pa so sčasoma pridobili tolikšno verodostojnost, da jih na kakšnem sodišču še danes uporabijo kot jamstvo pri prisegah.

Potem ko so Janeza, revolucionarnega odrešenika, osvobodili in je izginil neznano kam, so ga dokončno odstranili iz zgodovine, njegovo mesto pa prepustili nekemu brezimnemu odrešeniku, na katerem so utemeljili krščanstvo.

Jezus si je na pleča naložil *patibulo*, prečni drog, ki je bil naslonjen na dva zgoraj razcepljena droga, prevzel Janezovo mesto in se vzpel na Kalvarijo, da bi bil križan za našo odrešitev. V dokaz, da križani ni bil revolucionar, temveč resnični Jezus, božji sin, ki je na Zemljo prišel ljudi odrešiti njihovih grehov, so pisci evangelijev zapisali, da se je nebo stemnilo, zemlja se

je stresla in razpolovil se je zid jeruzalemskega templja. V njem je bilo shranjeno "najbolj sveto od svetega", v katerem je prebival tisti drugi bog, hebrejski Jahve, ki so ga kristjani hoteli uničiti, da bi ga nadomestili s svojim. Toda šlo je za istega, identičnega boga. Porušena pregrada templja, ki je varovala Jahvejev oltar, je bila zgolj prispodoba, s katero so krščanski pisci svetu najavili konec hebrejstva in začetek krščanstva. Jezusov učenec Matej, očividec križanja, najprej pove, da je odrešenik ob smrti zakričal, nato pa dodaja:

Zemlja se je stresla in skale so se razpočile. Grobovi so se odprli in veliko teles svetih, ki so zaspali, je bilo obujenih. Po njegovi obuditvi so šli iz grobov in prišli v sveto mesto ter se prikazali mnogim. (Mt 27, 51-53).

Kot da to ni bilo dovolj, so trditev, da je bil križan prav njihov Jezus, podkrepili še z drugimi osupljivimi prizori o njegovi smrti. Napisali so, kako je atenski škof Quadratus v eni od svojih apologij cesarju Hadrijanu izjavil, da je veliko "teh obujenih" na sveti petek živelo še v njegovem obdobju. Nikodemu pa so v njegovem evangeliju pripisali trditev, da sta se dva obujena, Lecius in Clarinus, po vstajenju sprehajala po Jeruzalemu. Ko sta se iz podzemlja vračala v svet živih, sta srečala Jezusa Kristusa, ki se je prav takrat odpravljal na obisk v pekel.

Ob zaključku knjige naj povem, da Jezusovega krika tik pred njegovo smrtjo sam nisem slišal, pa naj je bil še tako silen. Namesto tega pa slišim krik viteza della Barreja, ki so mu leta 1766 iztrgali jezik, preden so prižgali grmado, na katero so ga prinesli na nosilih. Krvniki svete rimske inkvizicije so mu namreč polomili kosti, da ni mogel stati na svojih nogah. Bi radi izvedeli, zakaj so tega osemnajstletnega mladeniča tako barbarsko mučili, obsodili in ga nato živega zažgali na grmadi, še prej pa so mu pri živem telesu iztrgali jezik? Zato, ker ni pokleknil in si ni snel klobuka pred "Križanim", ko so ga mimo njega nosili v procesiji.